

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Πραξιτέλη 29 (ἐπάνω πάτωμα)

Συντηρημὴ χρονιδική : Δρ. 20.

Βρίσκεται σὲ ὅλα τὰ κίосκια καὶ πωλεῖται 40 λεπτά τὸ φύλλο.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΟ

Γ. Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (ΣΤΑΔΙΟΥ 42)

τύπωσε σὲ τόμο ἀπὸ 210 μεγάλες σελίδες

,ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ,

τὸ κοινωνικὸ ρομάντισσ τοῦ Κώστα Παρορίτη καὶ τὸ πωλεῖται δραχ. 2.25. Τὸ συσταίνουμε σὲ ὄλους.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΪΪ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

7.—

—Θέλω νὰ πῶ, γιὰτὶ δὲν κάνετε κείνο ποὺ κάνουν ὅλ' οἱ νοικοκύρηδες, νὰ νομιμοποιήσετε δηλ. τὴν ἀγάπη σας;

— Γιὰτὶ ἀγαπιόμαστε πολὺ καὶ θέλουμε πάντα νὰ γαμπιάσαστε!

Καὶ στὰ ἀπλά αὐτὰ λόγια τῆς φίλης τοῦ ὁ Παύλος εἶδε ὅλη τὴν τραγωδίαν τοῦ γάμου. Τὰ παιδιὰ θέλουνε ν' ἀγαπιούνται. Τὴν ἄλλο, ἐξὸν ἀπὸ τὴν λεύτερη ζωὴ, ἀντρεῖσθαι τίς ρίζες τῆς ἀγάπης;

Ἐν αὐτῷ δειλινῷ, ποὺ ἀνέβηκε αὐτὴ τὴν κουβένταν κ' εἶπεν καὶ ὁ Πέτρος, ἐκεῖ, πάνου στὴ συζήτηση ἀκοιτήθηκεν τὴν ἑβραϊκὴν λέξιν, ποὺ κλά καλὰ ἔναι δὲν τὰ εἶπε, μὰ ποὺ ξεβγήκεν καὶ ἀπὸ τῶν τριῶν τὴν ψυχὴν, ἀφοῦ κ' οἱ τρεῖς ψυχές σ' αὐτὴν ψυχὴν δειλύναν.

— Τόσοι καὶ τόσοι γάμοι ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ βαθὺ ἔρωτα, τελιώνουν σὲ διαζύγιο, δὲν τελιώνουν τίς περιπτώσεις: φορὲς σὲ μιὰ συμβίωτη ὑποχρεωτικὴ, ἀδύσταχτη, ποὺ μοιάζει κόλαση, καὶ κατὶ παραπάνου. Οὔτε ὁ ἄντρας οὔτε ἡ γυναίκα φταίει γι' αὐτὸ! Φταίει μοναχὰ ὁ γάμος. Ἡ γυναίκα θαρρεῖ πῶς τὸν ἔχει πιά δεμένο τὸν ἄντρα μὲ τίς νομικὰς ὑποχρέωσεις καὶ ὁ ἄντρας τὴν θεωρεῖ χτήμα του, ὄργανό του. Τὴν ἔχει μὲ τὸ Νόμο αὐτὸς, ὅπως καὶ κείνη μὲ τὸ Νόμο, θαρρεῖ, πῶς τὸν ἐξουσιάζει. Ὁ ἔρωτας εἶναι αἰτήμα ποὺ θέλει νὰ νικῆται λεύτερα καὶ κίτου ἀπὸ τὸ Νόμο τίποτε λεύτερο δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει.

Καὶ ἄλλοτε πάλι ποὺ ὁ Πέτρος κάρπυονότανε πῶς ὑπερέτησε δυὸ χρόνια στὸ στρατό, ὁ Παύλος: τοῦπε χαμογελώντας:

— Τί νὰ πῶ τότε; ἐγὼ π' ὄχι ὑπερετῶ εἰκοσιπέντε χρόνια παντρεμένο;!

Κ' εἶπεν μὲ τέτοιες συζητήσεις καὶ μ' ἄλλες πάνου στὴ φιλοσοφίαν καὶ στὴ ζωὴ γενικώτερα, πῶς μὲ τὴν

λίαν μοναχὰ, πότε καὶ μὲ τὸν Πέτρο, περνοῦσε ὁ Παύλος ὥρες εὐτυχισμένες στὸ τέμενος τῆς φίλης, καθὼς ἔλεγε τὸ σπῆτι τῆς φίλης του.

Κάποτε τοῦπε πῶς ἤθελε νὰ γνωρίσει καὶ τὴν γυναίκα του.

— Ἡ μητέρα μου πολλὰς φορὰς μοῦ μίλησε μὲ ἀγάπη γι' αὐτὴν. Γιὰτὶ δὲν τὴν φέρνεις σπῆτι καμιά μέρα ἢ νὰρθω ἐγὼ σπῆτι σου, ποῦναι καὶ τὸ πῶ σωστό;

Ὁ Παύλος τῆς ἀποκρίθηκε καλοκάγαθα:

— Μὴ μὲ παρεξηγήσεις, παιδί μου, μὰ εἶμαι λίγο ἐγωῦστῆς καὶ τούτη τὴν φωνικὴν θέλω νὰ τὴν χαίρομαι μόνο; μου...

Ὡς τότε μιὰ μέρα τῆς πήγε τὴν Θούλα του. Καὶ τῆς τὴν πήγε καὶ δευτέρη καὶ τρίτη φορά. Καὶ τῆς τὴν πήγαινε συχνά. Τῆς ἔλεγε πάλι, τὸ ἀγαπημένο του τὸ κορίτσι νὰ βρίσκεται σιμὰ στὴ φίλην του, νὰ κούει τὰ λόγια τῆς, νὰ τραβιέται ἀπὸ τὰ φερσίματά τῆς. Κ' εἶπεν ἡ χαρὰ του μεγάλη, ὅταν εἶδε τὴν Θούλα του ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν λίαν, τόσο ἐνθουσιασμένη ποὺ ἡ ἴδια τοῦ τὸ πρότεινε πάντα, σὰ βγάλαν μαζί ὄχι, νὰ πάνε σπῆτι τῆς. Ἡ Ἄννα εἶταν ἀφροσιωμένη στίς μελέτες τῆς, στὸ πιάνο, μὰ καὶ στὴν μητέρα τῆς πολὺ, καὶ τῆς ἔλεγε πῶς ἴδεν τὴν σταναχωροῦσε ἂν τὴν βίαιε νὰ κάνει κατὶ ποὺ θὰ εἶταν ὑποχρεωμένη νὰ τὸ κρατᾷ κρυφὸ ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς.

Ἡ ζωὴ του λοιπὸν τραβοῦσε πιά ἁρμονικῶς. Ἐργαζότανε ἀνετα, ἀφοῦ εἶχε κάποιαν ἡσυχίαν σχετικὴν σπῆτι του, καὶ ζοῦσε ἀόμιχ ἀνετώερα μὲ τοὺς φίλους του καὶ μὲ τὰ παιδιὰ του. Εἶχε δημιουργήσει ἑἴαν κόσμον δικό του, ἀποκλειστικὸν δικό του, καὶ ὁ κόσμος αὐτός, ὅτι στενός καὶ ἀειεῖταν, τὸν ἔφτανε. Γριγύρω ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν ἀειγιότανε κατακλυσμός. Οὔτε στιγμὴν νερὸ δὲν ἐνέωθε πάνου του.

Εἶχε βραβεῖται καὶ τὸ ἀγαθάκι τῆς λίαν. Τοῦχε δώσει τὸνομά του. Δηλαδή, τὸ εἶχε βραβεῖται ἡ Θούλα

—αὐτὸ δὲ θὰν τὸ μάθαινε ποτὲ ἢ γυναίκα του — κ' ἢ χαρὰ του δὲ λεγότανε ὅταν τὴν ἀφίτανε λεύτερη νὰ δώσει τὸνομα κι αὐτὴ ἔδωκε τὸνομα τοῦ πατέρα της:

— Τώρα θάχω δυὸ Παύλους νάγαπῶ, εἶπε τὸ ἄ-
θωο τὸ κορίτσι, τὸν πατέρα μου καὶ τὸ γιό μου!

Γιατὶ παιδί της ἤθελε νὰν τὸ λέει πιά τὸ βραβυστιρί της κ' ἡ Λίνα καταχαιρότανε γι' αὐτό. Πολλὲς φορές ἀφίτανε τὸ μικρὸ μὲ τὴ Θούλα καὶ βγαίνανε περιπατοσὰ χωράφια. Ἡ Λίνα τρελλαινότανε μὲ τὴ φύση. Ὅλα τὰ αἰστανότανε, τὴς γιγίζανε ὅλα στὴν ψυχὴ τὴς μιλούσανε ὅλα. Κι ὁ Παῦλος τὸ λαχταροῦσε νὰ βγαίνει μὲ τὴς περιπατο, νὰ γυρίζει στὸν κάμπο, νὰ βλέπει τὴν ἀδολή της, τὴν παιδιόστικη χαρὰ γιὰ τὸ κάθε τι.

Μιά μέρα χειμωνιάτικη μὲ λιανὰ πῆγανε κ' ἴσα-
με τὴν Ἀκρόπολη καὶ κουβεντιάζοντας φτιάσανε κά-
του κι ἀπὸ τὸν Ἄρειο Πάγο.

— Ἐδῶ, τὴς εἶπε, σ' αὐτὰ τὰ χωράφια, ἓνα Φλε-
βαριάτικο πρῶνιό, ἓνα παιδάκι ντροπαλὸ πρωτοφιλι-
σε κάποτε μιὰ πανέμορφη παιδοῦλα. Ἡ παιδοῦλα εἶ-
ταν ἢ μητέρα σου...

— Κι ὁ τσαχπινόκος; ρώτησε χαμογελώντας ἡ
Λίνα.

Ὁ Παῦλος δὲν ἀποκρίθηκε. Ἀναθυμούμενος τὴν
παιδιόστικη αὐτὴ σκηνή, ἔνωσε τὴν καρδιά του νὰ
σφιγγεται καὶ τὰ μάτια του νὰ νωτίζουν. Ζωντάνεψε
τότε μπρὸς του ἡ πρώτη του ἢ ἀγάπη. Καὶ τώρα ποῦ-
χε πλάι του τὴν κόρη ἐκείνης ποῦ πρωταγάπησε, καὶ
μιὰ τέτια κόρη διαλεχτή, ἡ ψυχὴ του πλημμυρισμένη
ἀπὸ πόνο κι ἀπὸ συγκίνηση, τὸν ἔσπρωξε νὰν τὴς σφι-
ξει τὸ χέρι καὶ νὰν τὴς ἀπιθώσει ἓνα φίλημα θερμὸ
στὸ μέτωπο.

— Θέλω νὰ σὲ φιλήσω καὶ γώ, Παῦλο!

Καὶ τοῦ φιλήσε στὰ χεῖλια. Τὸ φίλι ἐκείνο τοῦ;
σφράγισε τὸ στόμα ἴσαμε τὴν ὥρα ποῦ χωριστήκανε.

5

Ὁ Παῦλος ἔκοιμε μέρες νὰ πῆει στὸ σπίτι τὴς Λί-
νας. Στὸν Πέτρο ποῦ τὸν ρώτησε δυὸ καὶ τρεῖς φο-
ρὲς προφασίστηκε πὼς ἔχει δουλιές. Μιά δυὸ φορές ἔ-
στειλε τὴ Θούλα, μὰ ἡ Λίνα τὴ ρώτησε μοναχὰ τί
κάνει ὁ πατέρας της, δίχως νὰν τὴς παραπονεθεῖ καὶ
γιατὶ δὲν πηγαίνει.

Τὸ φίλι ἐκείνο ποῦ δόθηκε κάτου ἀπὸ τὸν Ἄρειο
Πάγο θὰ σταμχοῦσε δῶ; Ὁ Παῦλος ἔτρεμε καὶ μί-
νο μὲ τὴν ἰδέα πὼς τὸ φίλι αὐτὸ μπορ-οσε νὰ τραδη-
ξει ἀντίθετα ἀπὸ τὸ δρόμο τὴς φιλίας. Κι ὅμως τὸ φι-
λι ἐκείνο ποῦ τοῦδωσε ἡ Λίνα δὲν τὸνῶσε γιὰ φιλικὸ
φίλι. Εἶτανε θερμὸ φίλι καὶ μνηοῦσε ἀγάπη. Καὶ γιὰ
τέτιο τὸ δέχτηκε κι αὐτό. Καὶ τὴν ἀγάπη εἶταν τώρα
ὀποχρεωμένος νὰ τὴν πνίξει πρὶ γεννηθεῖ, ὅχι μοναχὰ
γιατὶ τὸδῶλε πὼς θὰ χαλάσει τὴν εὐτυχία δυὸ ἀγα-
πημένων του προσώπων, τοῦ Πέρου καὶ τὴς Λίνας,
ποῦ τόσο ἀγαπιόντουσαν, μὰ καὶ ἀπὸ ἐγωιστικώτερος

λόγους, γιατί δὲν ἤθελε οὔτε νὰν τὸ φαντασθεῖ πὼς
θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ φίλη του, πὼς θάχανε μιὰ τέτια
διαλεχτὴ φίλια ποῦ τόσο τὴ χαιρότανε.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὸν βασανίσανε μέρες καὶ νύχτες
ἀρκετές. Κι ὅταν εἶδε πιά καὶ πείστηκε πὼς ἡ ψυχὴ του
γαλήνεψε, πὼς στὴν πάλη αὐτὴ, μεταξὺ φιλίας κ' ἔρω-
τα βγήκε νικητριά ἢ φίλι, πήρε πάλι τὸν ἀγαπημένο
του δρόμο καὶ πῆγε στὸ σπίτι της.

Τὴ βρήκε μοναχὴ της, μὲ τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιά.
Τὸν καλοδέχτηκε δίχως καὶ νὰν τὸν ρωτῆσει γιατί
χάθηκε τόσες μέρες. Ὁ Παῦλος τὴς ἐξμυστηρεύτηκε
ἀμέτῳς τὸ λογο τὴς ἀπουσίας του. Τὴς εἶπε τὸ τί ἀ-
γωνία πέρασε καὶ πὼς ἔπνιξε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια
τὸ τέρας ποῦ πῆγαινε μέσα του νὰ γεννηθεῖ.

— Καὶ γώ, τοῦ εἶπε, σὲ ἤθελε νάρθει; καὶ πάλι
παρακλιόμουνε νὰ μὴν ἔρθεις. Δὲν ἤξερα καὶ γώ
τί εἶχα... Τώρα σύχασα!

Καὶ πάλι τοῦπε:

— Δὲν ξέρω τί μοῦρθε κείνη τὴ στιγμή, σὲ κείνο
τὸ μέρος ποῦ παιδί πρωτοφιλήσε; τὴ μητέρα μου, δὲν
ξέρω τί μοῦρθε κ' εἶπα μέσα μου: Τὴν ἀγάπη ποῦ τοῦ
ἀρνήθηκε ἡ ζωὴ, ἔχω χρέος ἐγὼ νὰν τοῦ τὴ δώσω...
Μὰ πάλι...

— Μιιάζουμε τόσο, Λίνα, τὴν ἀντίσκοψε ὁ Παῦ-
λος, μοιάζουμε τόσο οἱ χραχτήρες μας, εἶναι τόσο
ἀδερφεῖς οἱ ψυχές μας, ποῦ εἶναι ἀδύνατο νάγαπηθοῦ-
με ἀλλιώτικα παρὰ ὡς φίλοι...

Τὸ ξέρω, τοῦ εἶπε, μὰ ἔπρεπε, φαίνεται, ἡ φι-
λία μας νὰ περάσει κι ἀπὸ τὴ δοκιμασίαν τοῦ ἔρωτα
γιὰ νὰ στεριώσει, νὰ γίνῃ ἀθάνατη!

Ἔτσι ποῦ τὰ βάλανε τὰ πράματα δὲν εἶχαν πιά κίν-
τυνο νὰ παρσυρθοῦν ποτέ. Ἡ γαλήνη ἀπλώθηκε
πιά παντοτινὰ στὴς σκέψεις τους καὶ τὸ εἶδον κ' οἱ
δυὸ τους πὼς ἔστο εὐκολο εἶναι νὰ χαρεῖ κανεὶς μι' ἀ-
γάπη στὴ ζωὴ του, ἔστω καὶ προσωρινή, τόσο δύσκο-
λο εἶναι νὰ πετύχει τὴν ἀληθινὴ τὴ φίλια καὶ μάλι-
στα μιὰ φίλια ποῦ πέρασε καληκαρῖσια τὸν κίντυνο
τοῦ ἔρωτα.

Σὰ μιὰ μέρα ὁ Πέτρος, γελώντας, τοῦ εἶπε, τὴ στιγ-
μὴ μάλιστα ποῦ ὁ Παῦλος γύριζε μὲ τὴς ἀπὸ μα-
κρυνὸ περίπατο:

— Φοβῶμαι πὼς εἶσὺ μ' αὐτὰ σου καὶ μ' αὐτὰ θὰ
μοῦ ξεμωλίσεις τὴ γυναίκα μου!

Ὁ Παῦλος τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἀπὸ τὸ κινάλι αὐτὸ τὸ ἐπικίντυνο. Πέτρο, πε-
ράσαμε μὰ δὲ βραχάκιμα!

Καὶ τοῦ δηγγήθηκε, συμπληρώνοντας ἡ Λίνα ὅταν
αὐτὸς ἔρχοῦσε, ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ φίλιου καὶ τὴν
κατοπινὴ ἀγωνία τους, καὶ τοῦ τὰ δηγγήθηκε εὐλι-
κρινῶς, μὲ ὅλα τὰ καθέκαστα, ἔπω; δηγιέται κανεὶς
μιὰ πράξη του, ἀ; εἶναι καὶ βραδιά. Ἄμα ἔχει λόγους
νὰν τὴ θαρρεῖ ἠθικὴ καὶ τίμια.

6

"Οχι" αυτά όμως, καθώς και το δούλεμα του ρομάν-τζου του, που του έρωγε αρκετές ώρες την ημέρα, και που τον κρατούσε πολλές φορές και τη νύχτα, όταν είχε κέφι, έτρεχε σκεδόν τα ξημερώματα, σκυμένο πάνω στο χρυσό, δέν τον έμποδιζαν να παρατηρεί πώς κάποις σημαντική μεταβολή είχε γίνει στα συνήθεια της Άλλικης. Αυτή που έτρεχε τώρα λεφτό δεν έβριζε για λόβια και έπως έπως περνούσε μες στο σπίτι, που με το ζόρι τα κορίτσια και με γκρίνιες την καταφέρνανε να βγαίνει έξω, που ποτά από την πόρτα δεν έβγαίνει α δεν είχε ή τον Πυόλο ή κανένα κορίτσι της μαζί, τώρα τώρα, δυο τρεις μήνες, τόχει βήξει στο λουστο, ρόμπες και παραρόμπες για το σπίτι, φορέματα και κόντρα φορέματα για έξω, από τα ξημερώματα τα μαλλιά της περασμένα στις φουρκέτες, κι άμα πήγαινε τρεις τέτταρες ή ώρα έπομετήμεσο, με κλόδι καιρός έτρεχε, με βροχή, με κρούο, ξεπόρτισμα πιά μοναχή της. Ούτε νάν τάνούσει δεχότανε, πώς θάν τη συντροφιάει άλλος. "Έβλεπε άμέσως τις φωνές:

— Άρκετά τυραννήθηκα να σάς μεγαλώσω... Τώρα θέλω και γώ να χρωθώ λίγο τη λευτεριά μου... Άθροπος είμαι και γώ !...

Με δέν είταν αυτό μοναχά που παρατήρησε ο Πυόλος. Είταν κ' ή σημαντική άλλαγή πούγινε στο χαρακτήρα της. Στο τραπέζι καθότανε άφαιρεμένη, μηχανικι έτρωγε, το στόμα της δέν άνοιγε να πει λέξη, κι άμα την ένοχλούσε τίποτα δέν έδραζε τις φωνές, σαν πρώτα, με έπικρινε ένα ύφος έγκρατέρησης και τα μάτια της βουρκώνανε.

— Τι έχει ή μητέρα; τον έρωτήσανε πολλές φορές τα κορίτσια κι αυτός δέν ήξερε τί νάν τους άπαντήσει.

"Ένα άπομετήμερο ύστερ' από το φαή, που τα κορίτσια είχαν τραβήξει στις κάμρες τους κ' είχαν άπειμείνει οι δυό τους στην τραπέζια, ο Πυόλος την πήρε στα γόνατά του και χαϊδεύοντάς της τα μαλλιά, τη ρώτησε γλυκά κι άπαλά:

— Τι έχεις;... Με δέν θα μου πεις έμένα τί έχεις;...

— Είμαι δυστυχισμένη, Πυόλο !... το έειπε με θλιμένη φωνή. Είμαι παραπολύ δυστυχισμένη...

— Σούφταιξα σε τίποτε; Πές μου...

— Έσύ δχι! Σε τί μπορεί να μου φταιξεις έσύ;... Η κικιά μου ή μοίρα μου φταιξε !... Αυτή μου φταιει σε όλα !...

Κι αναλύθηκε σε δάκρια, και σηκώθηκε από τα γόνατά του και πήγε κι άμπαρώθηκε στην κάμαρά της ώ; το βράδι. Κείνο άπομετήμερο ούτε έξω δέν θέλησε να βγει. Ο Πυόλος δοκίμασε με ά δυο φορές, τις κατοπινές μέρες, νάν της βγάλει τίποτα, με λέξη δέν κατάφερε νάν της πάρει. Του άπαντούσε στα ρωτήματά του, με φωνή ραγισμένη, πώς τίποτα δέν έχει και πώς ίσως νάχει πάθει καμιά νευρική εξάντληση, που

θα περάσει κι αυτή με τον καιρό, γι' αυτό βγαίνει κι έξω. Το έζητησε μοναχά με ά χάρη, νάν της φέρει λίγη καλή μογιά για τα μαλλιά της, γιατί παρασπρίσκανε.

— Το ξέρεις, τα τρέμω τάναθεματισμένα τα γερατεία! το έειπε.

Ο Πυόλος, και το πουλιού το γάλα νάν το έζητούσε, θάν της τόφερνε. Τόσο τη συμπονούσε. Ένα πρωτ', πριν άκόμα καλά ξημερώσει, μπήκε μέσα στην κάμαρά του, πήρε καρέλλα, πήγε και κάθισε σιμά στο κρεβάτι του, κι αρχίνησε νάν το χαϊδεύει άπαλά τα μαλλιά. Ο Πυόλος ξύπνησε.

— Πώς τόσο πρωτ'; τη ρώτησε.

— Μάτι δέν έκλεισα άπόψε όλη τη νύχτα! το άποκρίθηκα. Σε βρουκόλακας γυρίζω από κάμαρα σε κάμαρα...

— Έλα, γαίρε κοντά μου...

— Όχι!... άφισέ μου... καλά κάθουμαι δώ !...

Και σά να περίμενε να πει αυτά τα λόγια για να ξεσπάσει, γέροντας πάνω του αρχίνησε νάν το λέει με λυγμούς και με δάκρια:

— Θα σου πώ το μεγάλο μου το μυστικό, Πυόλο !... Μη με κατκδικάζεις προ μ' άκούσεις !... Τη συντρομή σου ζητάω !... Άλλο να δέν έχω στον κόσμο από σένανε... Άλοίμονο !...

— Σύχασε, παιδί μου, σύχασε! της έειπε κατασυντριμένος, φιλώντας τη στοργικά. Σύχασε και πές μου τί έχεις!... Γι' άδερφό σου πάρε με κι άνοιξέ μου την καρδιά σου !...

— Γι' άδερφό μου, το έτε ξεκολουθώντας να κλαίει, για μονάκριδο μου άδερφό !...

Κι άφου κόμπιασε και ξεγκόμπιασε, σά να πήρε μεγάλη άπόφαση, έσκυψε περισσότερο πάνω του και το έτε μισόφωνα, μ' αναφυλλητό:

— Πυόλο, είμ' έρωτημένη!

Και σάπασε. Το Πυόλο σά νάν το έρθε μπαλταδιά στο κεφάλι. "Όχι θυμό, με συντριμό ένωσε μέσα του. Αρχινήσανε από το νού του να περνάνε, με γληγοράδα κορδέλες κινηματογράφου, οι σκέψεις κ' οι συλλογισμοί άπανωτοί, τα ύπερ και τα κατ' άλληπάλληλα, κι άφου συλλογίστηκε σε με ά στιγμή, δσα θα συλλογιζότανε σε μέρες και σε βδομάδες, την τράβηξε κι αυτός περισσότερο κονιά του, σφίγγοντάς τη στην άγκαλιά του στοργικά, της άπίθωσε ένα δλόθερμο φιλι στα χείλια και της έειπε με κλακά, σαν πατέρας: στο μικρό του το χαϊδεμένο παιδί

— Φτωχή μου Άλλικη. Και λυπάσαι γι' αυτό;...

— Συχώρεσέ με, Πυόλο μου! Συχώρεσέ με !... Έφταιξα και τιμωρήθηκα δεινά !... ξεκολούθησε νάν το λέει κλαίγοντας.

— Δέν έφταιξες σε τίποτα για να σε συχωρώσω !... Πιστεφέ με !... Δέν έφταιξες σε τίποτα !... Άγάπησες! Με μήπως είναι φταίξιμο ή άγάπη;... Με μήπως ή άγάπη δέν με; έρχεται άκάλεστη;... Μίλησέ μου !... Άνοιξέ μου την καρδιά σου !... Πές μου τον πόνο

σου!... Γι' αδερφό σου πήρε με, όχι γι' άντρα σου... γιὰ πκτήρα σου, γιὰ φίλο σου γκροδίακό... Καί μήπως δέν εἶμαι ;...

— Εἶσαι ὄλος ὁ κόσμος γιὰ μένα... Ὅλος ὁ κόσμος πιά!...

Κι ἀρχίνησε νάν τοῦ ἀνοίγει τήν καρδιά της, νάν τοῦ ξεμυστερεύεται τόν πόνο της, νάν τοῦ λέει πῶς γνώρισε τόν Τάση Μπλαστό, τὸ γιατρό, πού τόν πρωτόειδε, πάει χρόνος τώρα, στό σπίτι της φιλενάδας της Μαρίας, τῆς γυναικίως, καλέ, τοῦ παιδικοῦ του φίλου, τοῦ Πέτρου Κλάρη, πούναι γιατρός της, καί πῶς σιγά κι ἀνωθιά της ἀρχίνησε νά τραδιέται ἀπό τὰ φερσίματά του τὰ εὐγενικά, ἀπό τὰ κοπλιμένα πού τῆς ἔκνε, ἀπό τίς γλυκιές ματιές πού τῆς ἔρρηχνε, ἄχ! αὐτά τὰ μάτια του σοῦχουσε μιά γλύκα πού τραδιάει, πού σαγηνεύει καί πῶς ἄμα τόν ἀντάμωνα ὄξω τήν κρατούσε ὦρα μὲ κουδένας ἀδιάφορες τίς περισσότερες φορές καί πιάνοντάς της τὸ χέρι δέν τοῦκνε καρδιά νάν τῆς τάρψει, μὲ τῆς τῶφιγγε καί τῆς τὸ χάιδε με τᾶλλο χέρι του τὸ λεύτερο.

— Καημένη Ἀλίκη, τὴν ἀντίσκαψε, αὐτὸ τὸν ἐγώιστῃ πῆγε; νάγαπήσεις ;... Τὸν ξέρω κ' ἔχω ἀκουστά ἀπὸ πολλοῦ; γιὰ τὸν τρομερό του ἐγώιστό!...

— Μήπως τὸ θέλησα νά τὸν ἀγαπήσω ; Ἐνὸς τόπου, ἡ ἀγάπη ἔρχεται μοναχὴ της, ἀκίλεστη... Εἶσαι ψυχολόγος ἐσύ... Γιὰτί μου μιλεῖς ἔτσι ;

Κοί ἔγκολούθησε νάν τοῦ λέει πῶς ἀρχίνησε νά πηγάινει καί στό γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, τάχα πῶς εἶναι πειραγμένη στό νεῦρα της καί νά τὴν κουράρει, καί πῶς ὁ γιατρός τῆ δεχότανε πάντα ἀνοιχτόκαρδα, πῶς τὴν κρατούσε περισσότερο ἀπ' ὅτι ἔπρεπε, πῶς τὰ μάτια του—ἄχ, κείνα τὰ μάτια του!—πού σὰ χάιδι τᾶρρηχνε πάνου της καί τὰ κρατούσε ὦρα κι ὦρα πῶς ἄκόμα καί τὰ μαλλιά τῆς χάιδεφε κάποτε, καί—μὴ θυμώσεις, Παῦλο μου!—ἔχω δειλινό, τώρα τελευτήκα, πούχε πειε στό γραφεῖο του, τὴν κάθισε στό γόνατά του καί τῆ φλησε.

— Τὸ φίλημα κείνο εἶταν ὁ χαμός μου, Παῦλο μου!... Γύρισε σ' αἰεὶ ἀλκρινιάση. Νὰ δὲν εἶχα στό κεφάλι μου. Κάθισα καί τοῦγραψα ἕνα γράμμα... κόλλες καί κόλλες γιόμει... Τοῦ μίλησα λεύτερα, ἀνοιχτά... Τοῦπα πῶς; τολέ λατρεύω... Τοῦπα πῶς; χωρὶς τὴν ἀγάπη του δέν μπορῶ πιά νά ζήσω... Τοῦ μίλησα γιὰ τὴ στοργή πού σοῦχω ἐμένα, γιὰ τὴ λατρεία μου σ' αὐτὰ παιδιὰ μου, μὲ κοντὰ σ' αὐτὰ παιδιὰ μου καί στόν άντρα μου, τοῦ εἶπα, κ' εἶπες καί παρηπάου κατ', βάζω ἐσέιν, γιὰ ἐνὸς μου γιόμειες τᾶξω τῆς ψυχῆς μου ἐνὸς μ' ἔκνε; νάγαπήσω περισσότερο τὴ ζωή... Καί νά ὁ ἄθλιος; πῶς μὲ πλήρωσε γιὰ δὲν αὐτά!...

Καί βίθισε τὸ χέρι τὸν κόρφο της; κι ἀνάτυρε ἕνα χαρτάκι διπλωμένο, ττακακωμέν, βρεμένο μὲ δάκρυα...

— Διάδωσ' το! τοῦπε. Εἶναι ἡ ἀπάντησή του... Μοῦ τὴν ἔστειλε μὲ λοστρο σπίτι, βράδι βράδι, τὴν ἴδια μέρα πούλαβε τὸ γράμμα μου!...

Ὁ Παῦλος διάδωκε τὴν ἀπάντησή τοῦ γιατροῦ. Τῆ;

ἔγραφε ψυχρά κι ἀπερίφραστα πῶς; παραξήγησε τὰ λόγια του καί τὰ φερσίματά του, πῶς; λυπάται, πῶς; δέν μπορεῖ νάν τῆ δεχτεῖ γιὰ ἐρωμένη του, γιὰτί εἶναι δοσμένος σ' ἄλλην. Ἄ θέλει τὴ φίλῃ του, τῆς τῆ δίνει μὲ δὴν του τὴν καρδιά...

— Νάν τῆ βράσω τὴ φίλῃ του! φώναξε ἡ Ἀλίκη ἀγανακτισμένη, κι ὁ Παῦλος κλείνοντάς της τὸ στόμα μ' ἕνα φίλῃ στοργικό συλλογίστηκε περίλυπα:

— Ὅλοι πιά μ' ἀφίνουν ἐμένα... ἔτσι! Καί ἐξάφρωσε μόνο τὰ συμπλήρωσε τὴ σκέψη του ἔτσι:

— Μοῦ μένουν ὡ, τόσο τὰ παιδιὰ μου καί ἡ Λίνα...

7

Ὁ Παῦλος ἀποσιώθηκε στὴ γυναίκα του σύψυχα. Εἶτανε στό χαραχτήρα του αὐτό, νά τραδιέται ἀπὸ τὸν πόνο, νάν τοῦ γίνεται σκληρός του. Δὲ λογάριζε τὸ ἐγὼ του σὲ τέτιες μεγάλες περιπτώσεις. Τὸ θυσιάζε. Κ' ἕνας ἀλτρουϊσμός πού κρυφόκαγε μέτα στὴν ψυχὴ του ἀπὸ τὰ μικράτα του, σιγά σιγά κι ὅσο προχωρούσε στὰ χρόνια, ὅσο τσίκιζε, ὁ ἀλτρουϊσμός αὐτὸς γιγαντωνότανε καί στό τέλος τοῦ κατάντησε ἡ μεγαλύτερή του ἀρετή.

Τὸ νὰφοσιώθει στὴ γυναίκα του, σὲ μιά τόσο κρίσιμη περίπτωσή τῆς ζωῆς τῆς, τὸ θηρούσε καί χρεός του. Τὴν εἶχε παρμενίσει σὲ πολλο, καί πολλές φορές, ἔπες ὁ ἴδιος, συλλογίζότανε, νά τὴν εἶχε σπρώξει, καί μὲ τὴν ἀδ' αφορῆ του, στό σημεῖο πού βρισκόταν σήμερα, κ' ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα ἔπα ἴνα πνὸ τοῦ ἔμολογῆθηκε τὴ συμφορὰ της, ἀπὸ τὴν ἴδια ὦρα, ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμή, τόρκεῖτοκε στὴ συνείδησή του πῶς; δὲ θὰ τὴν ἀφίσει οὔτε βῆμα ἀπὸ κοντὰ.

Τὸ ρομίντζο πούγραψε τὸ περᾶτησε στὴ μέση—πού δ' εἶχε γιὰ δούλε ἀ πιά! Πῆγε στὴ Λίνα τὸ ἴδιο τὸ πρωτὸ καί τῆς τὰ κατῆστρωσε ὅλα μὲ τὸ νί καί μὲ τὸ σῆμα, ζήτησε στὴ φίλῃ της παρηγοριά, μπάλαμο γιὰ τὸν πόνο τοῦ τὸ βῆμα, καί τῆς δῆλωσε πῶς; δὲ θὰ μπορεῖ π' αὐτὸ νά πηγάινει σπίτι της ταχυικά, ἔπες γιὰ κάμποσο καιρὸ κι ὀλότεια.

Ἡ Ἀλίκη τίς πρώτες μέρες εἶχε μιά ἀκρότητα νευρικὴ φλυαρία. Ὅλο καί γιὰ τὴ συμφορὰ της, ὅπως τὴν ἔλεγε, τοῦ μιλοῦσε. Καί τοῦ ἔλεγε καί τοῦ ξαναλεγε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πῶς; γνωρίστηκε μὲ τὸν γιατρό, τ' ἐντύπωση τοῦ κομῆνε τὰ μάτια του, τί τῆς πρωτόειπε ἔπει τὴν εἶπε, πῶς; ξεγελάστη καί τοῦγραψε, καί τούτο καί κείνο, καί πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή, κι ὄλο τὰ ἴδια καί τὰ ἴδια. Καί ὁ Παῦλος; τὰ ὑπόμεινε ὅλ' αὐτὰ δίχως τὸν παρημικρότερο γογγυσμό, δίχως νά φανερώναί τὴν ἐλάχιστη κόρηση, καί συζητούσε μ' αἰ τῆς τὰ καθέκαστα, κ' ἔδριζε κι αὐτὸς τὸ γιατρό ὅταν ἔενη τὸν ἔδριζε, κ' ἔδειχνε πῶς; ὁ πόνος της καί δικός του πόνος; εἶναι.

Ἐνα μόν χὰ τὸν τρώμαζε, μήπως ἡ προσηλωτὴ αὐτῆ τῆς Ἀλίκης; σὲ ἴδιο ζήτημα τῆς γυρίζε; σὲ πα-

θητη νευρική, σὲ μονομανία, καὶ γιὰ τοῦτο ἀρχινῆτε σιγὰ σιγὰ νὰν τῆ σὺβ. υλεῦει συμπῶ; νὰ σὺβούλε μὲ κρὸ παιδί, πῶ; πρέπει νὰν τὸ ρίξει ὄξω, νὰ τὸν ξεχάσει, τὸν παλιόθρωπο, νὰ σὺβλ. γιτῆει πῶ; ἐπιτέλους ἔχει ἄντρα καὶ παιδιὰ πὸ τῆ λατρεύουσε, πὸ τρέμουσε γιὰ τῆ ζωὴ τῆς, πὸ καὶ τῆ ζωὴ τους εἶναι ἀκόμη πρὸθυμοὶ νὰ δώσουνε γιὰ θαύτηνε.

— Τὸ θέλω νὰ τὸν ξεχάσω, τοῦπε, μὰ μπορῶ ;

— Νὰ ἐπιμένεις !

— Μὰ τῶρα, κνημένη Παθλο, μιλῆ; σὺν παιδί! Τὸ ξέρω, ἡ ἀγάπη, πὸ μούχεις σὲ κάνει νὰ λῆς τέτιες ἀντιθέσεις !

Μιὰ μέρα πὸ τῆς πρόβαινε νὰρχινῆσουν ἐξοχικούς περιπάτους, καὶ τὸ ἐέχτηκε, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα τοῦπε :

— Μὰ πρέπει πρῶτα νὰ φέρω μιὰ μωδίστρα νὰ μὲσ στενέψει τὰ φοιστάνια μου... Μοὶ φερδύκινε ἔλα τρομαχτικὰ... Σὺν τσουβῆλια μούρχουντι...

Τότε πρώτη φορά ὁ Παθλος πρόσεξ: πόσο λιγνεψε ἡ γυναίκα του.

— Ἀδὲ τὸ μαράζι θὲν τῆ φάει ! συλλογίστηκε.

Καὶ πόνεσε πο ὁ Ὁ;τότο ὕστερ' ἀπὸ μέρες ἀρχινῆσανε τοῦ ἐξοχικούς περιπάτους, καὶ ὁ Παθλος φρόντιζε νὰ τῆς τραχάει πᾶντι τὸ νοῦ ἀπὸ τὸ θέμα τὸ ξε ευριστικὸ καὶ νὰ τῆς διηγῆται χίλια ἄλλα πρᾶματα, πότε σοδαρά καὶ πότε ἀσταία, νὰ πλάθει ἱστορίας πὸ συμβεδήκινε τᾶχα στήν πολη καὶ πὸ τῆς ἔμπεθε καὶ νὰ πασιῆει ὁ ἄμοιρος, βάζοντι τὰ δῶναι του, νὰ βρεῖ κάτι πὸ νὰν τῆς κάνει ἐντύπωτη. Μὰ τοῦ κάκου—τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι αὐτῆ. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Καὶ πάνου σὲ μιὰ κουζίντα του, ἄσχετη δλω;διόλου μὲ τῆ δικῆ τους τὴν ἱστορία, πὸ προσηλωμένα τὸν ἄκουγε

κ' ἔδειχνε πῶ; πολὺ ἐνδικφέρνεται, τοῦπε ξεφνικά καὶ ἀπότομα :

— Ξέρω ἐγώ, γιτῆ ὁ ἀθλιος μ' ἀπόδωξε !... Γιτῆ τοῦ φάνηκα γερατμένη... Ἄς εἶμενον πὸ νὰ καὶ ὑάρχοτανε νὰ κυλιέται στὰ πόδια μου !

Καὶ τὴν πήρχνε τὰ κλάμματα. Ὁ Παθλος; ἀνατρώμαξε.

— Ἀὲ μὲ λυπάσαι ἐπιτέλους ἐμέν; τῆς εἶπε.

— Σὲ λυπάμαι, Παθλο μου, μὰ τί μπορῶ νὰ κάνω ; Μή; τῶ; τὸ θέλω ἡ ἔρημη ἔτσι νὰ σὲ τυραννῶ ;

Ὁ;τότο ἔφεξε λίγο καὶ στὸν οὐρχνό. Ἐνκ πρωτῆ—εἶταν Ἄπριλιος καὶ χερὰ Θεοῦ,—πὸ εἶχαν πάει κοντὰ στήν Κκιτρκινῆ περίπατο, καὶ γουζίνανε κούρασμένοι, κατὰ τῆς δεκάμιση, ἡ Ἄλλικη τοῦπε :

— Δὲν μπορῶ πιά νὰ πάρω τὰ πόδια μου !... Νὰ μπορούτουμε νὰ καθόματτε ἐδῶ κοντὰ λιγάκι !...

Βρισκόντουσταν πῆτω ἀπὸ τοῦ στρατιῶ; τοῦ Πυροβολικού, σιμὰ στὸ σπίτι τῆς Αἰνῆς. Τοῦ Παύλου τοῦρθε μιὰ ἰδέα φωτεινή.

— Πᾶμε καὶ, σὲ καίνο τῆ;τροφο τὸ σπίτι; ;... Εἶναι τὸ σπίτι τῆς;...

— Ὅσου μὲ πᾶ; ἐτὸ καλὰ θᾶναι! τοῦπε μ' ἐμπιστοσύνη καὶ μῆχινε στὸ σπίτι τῆς Αἰνῆς...

— Σοὺ φέρνω τῆ γυναίκα μου, τῆς εἶπε ὁ Παθλος.

Ἡ Αἰνῆ τὴν κλοδέχτηκε. Ἡ Ἄλλικη, πὸ στὸ πρόσωπὸ τῆς ἡ θλίψη εἶχε ἀκλώσει μὲν ἀχτίδα ευγενικιά, ἀπὸ τὴν πρώτη ἐξετακτικῆ ματιὰ πὸ τῆς ἔρχε, ἔμεινε καταγοητευμένη.

— Ἰδια ἡ μητέρα σου εἶσαι κ' εἶταν τόσο καλή ! τῆς εἶπε.

— Ἡ Αἰνῆ ἀκόμη καλύτερη, πρόστατε ὁ Παθλος; καὶ ἀρχινῆσε νὰ παίζει μὲ τὸ μικρὸ, πὸ εἶτανε

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

NEON MEΓA ΓAΛΛIKON ΔANEION PANTA 5 %

Δ' ὀνομαστικὸν κεφάλαιον	Φρ.	100.—
Θὰ κατοβληθοῦν ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ	»	87.50
Ἦται πρὸς 88 1/4 περίπου τοῦ φραγκοῦ	Δρ.	77.20

Αἱ Δρ. 77 20 θὰ φέρουν Φρ. 5.—τόκον ἑτησίως

Τὸ Δάνειον τοῦτο ἀφομοιοῦται τελείως πρὸς τὸ προηγούμενον τῆς 25 Νοεμβρίου 1915, οὗτινος αἱ ὀμιλογίαι τιμῶνται σήμερον Φρ. 90.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρχοῦνται ἐν Γαλλίᾳ τῆ 22 Σεπτεμβρίου)5 Ὀκτωβρίου καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ σήμερον, 12 Σεπτεμβρίου, παρὰ τῆ Λαϊκῆ ἢ Τραπεζῆ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιῶ καὶ παρὰ τοῖς ἀντιστοιχοῦσιν αὐτῆς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διὰ λυγορρισμὸν τῆς Comptoir National d'Escompte de Paris.

Ἡ Λαϊκῆ ἢ Τραπεζῆ συνιστᾷ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν πελατείαν τῆς τὸ δάνειον τοῦτο.

τώρα δυό χρονώνε και στρηφογύριζε στην κάμαρα.

— Είναι ο Παύλος, το βαφτιστήρι της Θεούλας σας! είπε η Λίνα.

— Και πώς σου μοιάζει! παρατήρησε η Άλίκη και το πήρε στην άγκυλιά της.

— Θα καθίσετε δώ όλη μέρα!... Είναι και τόσο δμορφα δώ!

— Σ' ευχαριστούμε μ' τα κορίτσια δέν το ξέρουν και θ' άνησυχούν! είπε ο Παύλος.

— Εύκολα διορθώνεται αυτό. Είναι δώ ο μικρός ύπερετάκος του γραφείου που τον έστειλε ο Πέτρος με φώνια. Μπορούμε αξιόλογα να τον στείλουμε σπίτι και να ειδοποιήσουμε τα κορίτσια.

— Ναι!... Εάν τους παραγγείλουμε, είπε η Άλίκη, πώς είμαστε δώ και τόπομεσήμερο, αν έχουνε διάθεση; ά; έρθουνε να μ' ά; βρούνε!...

Η Άλίκη πέρασε μιά μέρα γαληνεμένη στο σπίτι της Λίνας. Το λαμπρό το κορίτσι, με την ειλικρίνεια και την τρυφεράδα πουχε στα λόγια της και στα φερσίματά της, δέν κοπίας καθόλου νάποχτήσει όλη την έμπιστοσύνη της. Κι όταν η θλιμένη γυναίκα άρχινησε νάν της εξιστορεί τον πόνο της με όλα του τα καθέκαστα, βρήκε λόγους όχι μόνο παρηγοριάς; μ' και φρόνησης νάν της πει— τέτια λόγια που η Άλίκη τάκουσε με προσοχή μ' και με σεδασμό και φεύγοντας είπε του Παύλου:

— Είχες ένα τέτιο σπίτι διαλεχτό και μου τόκρυδες;

Ο Παύλος χαμογέλασε:

— Έπύ, της είπε, το άπαίτησε; να σου μένει κρυμένο!...

8.

Περάσανε τρία χρόνια περίπου, Η Άλίκη που βρήκε στη φίλη της Λίνας, ότι η ζωή ίταμε τότε της είχε άρνηθεί, την τρυφεράδα και τη λογική εξήγηση κάθε της παραξενιάς, είχε συχάσει κάπως. Το γιατρό με τον καιρό τον έλησμόνησε, κι ο Παύλος ποτέ δέν έμαθε μιά σκηνή τραγικιά, πούγινε καταμεσίς στο δρόμο, ένα δειλινό, όταν η Άλίκη παγαίνοντας περίπτο με τη φίλη της, ανταμώνανε πίσω από το Βασιλικό περιδάλι, κατά το σούρουπο, το γιατρό. Η Άλίκη στο αντίκρουμά του έγινε άνω κάτω και καθώς είτανε νευρικιά κι άκράτητη, ξέρυγε της Λίνας και ζυγώνοντας το γιατρό τον έφτυσε κατάμουτρα φωνάζοντας του:

— Αυτό σου άξίζει, παλιάθρωπε!...

Ο γιατρός σκουπίστηκε και τράβηξε το δρόμο του ήσυχος, σ'ά να μ'η συνέθηκε τίποτε. Μ'η η Άλίκη με τη φτυσι'ά κείνη ξεδι'κθήθηκε, γιατρεύτηκε όλότελα και έρκισε τη Λίνα να μ'η μάθει τίποτε ο Παύλος και λυπηθεί. Η Λίνα είπε, μετά καιρό, μόνο ό,τι έπρεπε νάν του πει, πώς η γυναίκα του όηλ. γιατρεύτηκε όλότελα από τον πόνο της κι ο Παύλος σύχασε πιά

κι άπόδωσε την ήσυχία της αυτή στη φίλη του, όπως είταν και τόληθινό.

Όστερ' από κάμποσο καιρό άλλο ζήτημα πάλι ξεφύτρωσε στο σπίτι που τους χάλασε κάπως τη γαλήνη τους. Η Άννα δήλωσε ρητά πώς έννοει να φύγει το χονόπωρο για την Εύρώπη, να τελειοποιηθεί εκεί στο πιάνο, σ'άν είχε πάρει κιόλας το δίπλωμά της στο Ώδεϊο, και μάλιστα πώς τώρα πούναι και η εύκαιρία κατάλληλη, άφου το χονόπωρο φεύγει για το Μόναχο ένας συμβαθητής της, ο Άποστόλης Άδραμής, νέος με ταλέντο, που παει εκεί κι αυτός να τελειοποιηθεί.

Ο Παύλος τάκουσε με χαρά αυτό. Η Άλίκη δμως έγινε άνωκάτου.

— Τι; θα στείλω την κόρη μου μ' έναν κρεμνταλά στην Εύρώπη; Κοκότα θα την κάνω έγω την κόρη μου;

Του κάκου ο Παύλος άγωνιζότανε να την πείσει πώς η Άννα είναι μυλωμένο κορίτσι, πώς θέλει να πάει στην Εύρώπη από έρωτα στο επάγγελμά της και πώς, το κάτου κάτου, αν αγαπιέται και με τον Άδραμη, δέν έχουν αυτοί κανένα δικαίωμα να άνακατωθούνε στα ιδιαιτερά τους.

— Τι; δέν έχω δικαίωμα ν'άνακατωθώ σ' ό,τι άφορ'ά την κόρη μου; Νά με συμπιάς, Παύλο, μ' δέ σκέφτεσαι καθίλου καλά, δέ σκέφτεσαι σ'άν πατέρας.

— Σκέφτομαι σ'άν άνθρωπος που τα βλέπει τα πράματα από την άληθινή τους την όψη!...

— Μ'η και πώς θα πάει στην Εύρώπη; Μ'η τί χρέιμτα θα πεί;

— Εύκολο αυτό, ύποθηκεύουμε τ'ένα σπίτι, εκ ίνο που άγόρασε με την κληρονομιά του πενθερού μου, που τόχεις γράφει κιόλας σ' έναμα της Άννας... Δικό της δέν είναι το σπίτι; Νά, που σ'ήμερα το χρειάζεται το σπίτι το κορίτσι!

— Το χρειάζεται; μ'η δέ θ'άν της το δώσω έγω να πάει νάν το σπατάλησει στην Εύρώπη μ' έναν κρεμνταλά!...

Η Άννα επέμενε πολύ. Ηθελε σώνει και καλά να φύγει. Κι όταν μιά μέρα η Άλίκη της είπε όρθά κοφτά πώς δέν τα έννοει τέτια μερμηπάντικα πράματα και πώς λεφτά δέν έχει νάν της δώσει, η Άννα της άποκρίθηκε μαλακά μ'η κι άποφασιστικά:

— Ά δέν έχετε λόγου σας χρέιμτα, με συντηρεί ο Άδραμής κι άμα γυρίσω και δουλέψω του τ'ά δίνω!...

— Μ'η το καταδέχεται να π'ας μ'η του για μαιτρέτσα του; της φώναξε η Άλίκη.

— Το καταδέχομαι να ζήσω όπως έγω έννοώ να ζήσω και δέν έχω να δώσω λόγο σ'ε κανέναν εξόν στη συνείδησή μου μοναχά!...

Ο Παύλος καταχάρηκε άμα τ'άμαθε αυτά. Νά, λοιπόν που το παιδί του έχει δικό του έγω. Θα προόφει, θα πάει μπροστά, θα ζήσει εύτυχισμένα. Και δαυείστηκε τρεις χιλιάδες δραχμές, και τις έδωσε στην Άννα, κρυφά από τη γυναίκα του, λέγοντάς της:

— Νά, παιδί μου, γιά τά έξοδα τού ταξιδιού σου κχι γιά τούς πρώτους μήνες πού θά περάσεις στήν ξενιτιά, κχι μή σέ νοιάζει, κχιθε μήνα θά σοῦ στέλνω τό ταχτικό σου!..

Ἡ Ἄννα πού δέν εἶχε προέξει ὡς τότε τόν πατέρα της, τόσο ἀφοσιωμένη εἶτανε στή μητέρα της, ἔσκυψε κχι τού φίλησε τά χέρι, βρέχοντάς του τχ μέ δάκρυα, κχι τούπε :

— Εἶσαι ἀληθινός πατέρας ἐσύ!..

Ἡ Ἄννα τόν Ὀχτώδρη ἔφυγε γιά τήν Εὐρώπη. Τήν τελευταία στιγμή πού τήν ἀποχαιρετούσε, ἡ Ἀλίκη δέ βιάστηκε, μχ σά στοργική μητέρα πού εἶτανε, τής ἔβαλε στό χέρι ἕνα πεντακοσάριο, πού εἶχε ἀπό τίς οἰκονομίες της, κχι τής εἶπε :

— Πήγαινε στήν εὐχή μου, παιδί μου, κοίταξε τίς σπουδές σου κχι γιά θά τρώγουμε τόν πατέρα σου νά σοῦ στέλνει κχιθε μήνα χρήματα!.. Ἐνν μόνο παρακαλιέμαι τό Θεό, νά ζήσω νά σέ ἰδῶ μιά μέρα, σά θά γυρίσεις, μέ τό καλό, ὅπως τό ἐπιθυμεί ἡ καρδιά μου!..

Μι ὅτι λαχτρουσε δέν τό ἀπόλαψε. Τσακισμένη ἀπό τίς λογής συγκινήσεις; κχι ἀπό τά δυτ τραβήξε στή φουρτουναρισμένη της τή ζωή, μ' ἔδυνάτο ὀργκνισμό κχι μέ νεύρα κχιτακουρευλισμένα, δέν μπόρασε νά βσταίξει στόν τύφο πού τή βρήκε ἕνα χρόνο ὕστερ' ἀπό τό ταξίδι της Ἄννας

Ὁ Πκόλος λυπήθηκε κχιτάκρηδα γιά τό θάνατό της. Συντρίφτηκε. Γυρίζοντας ἀπό τό κοιμητήρι, ὕστερα ἀπό τό ξόδι της, κχι σφίγγοντας τή Θούλα του στήν ἀγκλιά της, ἔλεγε πνιγμένος στό δάκρυα :

— Τώρα πού σύχασε γιά πάντα πιά αὐτός, ὁ μάρτυρας, νιώθω ἐγώ τή ζωή μου συντριμμένη..

— Μά δέ σοῦ μένω ἐγώ, πατέρα, τού εἶπε κλαιγοντας τό θεῖο κορίτσι.

— Νχι, μοῦ μένει ἐσύ κχι ἡ ἀδερφή σου.. Μοῦ μένει ὁ ἕνας στόλος της ζωής μου.. Μά ὁ ἄλλος ἔππεσε κ' ἡ ζωή μου πιά τραβάει γεραμένη!..

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Ὁ φίλος κ. Ἀλέξ. Γ. Μαρπουτζόγλου ἔβγαλε σέ τόμο καλλι-εχνικά τυπωμένο τήν «Μπαλλάντα τής Φουλακῆς τοῦ Ρεν γγ» κχι τά «Πεζά ποιήματα» τοῦ Ὁσώρ Οὐάιτιδ. Ἡ μπαλλάντα εἶναι σέ πεζή ρυθμική μεταφραση, καθὼς κχι τά πεζά ποιήματα κχι σουλιέται δο. 2 Ἀπό τά «Πεζά ποιήματα» τυπώνουμε δὴ τὸ «Μαθητῆ» κ' εἶσι οἱ ἀναγνώστες μχ μτροροῦνε νά πάρουν κάποια ἰδέα τής μεταφραστικῆς ἐργασίας τοῦ Μαρπουτζόγλου : «Ὅταν ὁ Νάρκισσος ἀπέθανε, ἡ μικρή Ἄμνη πού γλεντοῦσε πλάι της, ἀλλάξεν ἀπό κοῦθα γλυκοῦ νεροῦ σέ μιά κοψ' ἄλμυρῶν δακρῶν κ' οἱ Ὀρειάδες ἤρθανε κλαιγοντας ἀπό μέσο ἄι' νά δόση γιά νά τραγοῦδήκουν τή λιμοῖλα.

Κι ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ λιμοῖλα εἶχε ἀλλάξει ἀπό κοῦθα γλυκοῦ νεροῦ σέ μιά κοψ' ἄλμυρῶν δακρῶν, ἔλυσαν τίς πρῶτες; πλεξίδες τῶν μάλλων τους, κ' ἐφώταξαν στή λιμοῖλα, κχι εἶσαν : Δέν ἀποροῦμε γιαιτὶ κλαῖς ἐσεῖ γιά τὸν Νάρκισσον; ἦσαν τόσο ὀμορφος.

— Ἄλλ' ἦταν ὀμορφος ὁ Νάρκισσος; Ἐρώτησεν ἡ λιμοῖλα.

Πιὰς μτρορεῖ νά ξέρη αὐτό καλύτερ' ἀπό σένα ; ἀποκρίθησαν οἱ Ὀρειάδες. Ἐμῆς μῆς προσπεροῦσε πάντα ἀδιάφορος, ὅμως ἐσένα σέ ἀποζητοῦσε, κχι πλάγιαζε στοὺς ὄχθους σου κχι σέ χαμηλόβλεπε κχι στόν καθρέφτη τῶν νερῶν σου ἐλατρεφτιζε τήν ὀμορφιά του.

Και ἡ λιμοῖλα ἀποκρίθηκε : Ἄλλ' ὅμως ἐγώ ἀγατοῦσα τὸν Νάρκισσο, γιαιτὶ ὅταν ἐθαλάμωζε στήν ὄχθη μου, κχι μέ χαμηλόβλεπε, στόν καθρέφτη τῶν ματιῶν του ἔβλεπα παντα καθρεφτισμένη τή δι-ή μου ὀμορφιά.»

— Ὁ κ. Ν. Ποριώτης μῆς ἔστειλε ὀμορφοτυπωμένη τήν Καθβιζή ὡ-ή του : «Ἐ ὁ π λ ο ε τ ε !» ἀφιερωμένη σέ τὸ ναύαρχο Κοκκινουριώτη :

Χαῖρε ὁ Κοκκινουριώτης ! Δόξα στόν ἄντρα πού χ' ἔμειν ἡμέρω τὸ ρέτωπό του, σκέψη, ὄργη κχι τόλμη γιά τήν πατρίδα πάντα ἀναβρεῖται.

Ἄ δέν εἶχαμε δημοσιέψει τὸ «Κριτικό περιβόλι» τοῦ Ἐνότουλου, τήν ὠή του αὐτῆ ὁ κ. Ποριώτης θάν τήν πρωτοδημοσιέσειε σέ «Νουμά»· ἕνεκα ὁμως τὸ «Περιβόλι», τὸ δημοσιέσειε στήν «Ἐστία».

— Ἐνας νέος, ὁ Κ. Παπαγεωργίου, τύπως σέ ὀμορφο βιβλιοράκι, μέ τὸν τίτλο «Ὀμορφες νύχτες», μερικῆς πρόξες κχι στίχους του. Ὅσο ἔκι ἂ δείχουν πρωτόπειρη κχι ἀδοῦ εὐνη πέννα τὰ γιαιτὰ τοῦ κ. Παπαγεωργίου δέν ἤμπαφει κανεὶς νάν τοῦ ἀνηθῆι κάτω αἰσθημα κχι κάτω καλή πρόθεση; ὁ εῖθ' ἄος τοῦ σπουργίτη; μάλιστα, ἂ δουλεῦνανε περισσότερο, θά εἶταν μιά πολὺ καλή μπαλλάντα.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΓ. ΟΠΛΟΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τὸ ταχύπλοον θαλαμηγόν ἡλεκτροφώτιστον ἀτμόπλοιον

“ΣΥΡΙΑ,”

ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς τήν προσεχῆ Πέμπτην 15 τρέχοντος κχι ὄραν ὁ μ. μ. διὰ ΧΑΝΙΑ, ΡΕΘΥΜΝΟΝ, ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ κχι ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ, δεχόμενον ἐπιβάτας κχι ἐμπορεύματα.

Πληροφορία : Ἐν Πειραιεὶ παρὰ τῷ Γεν. Πρακτορείῳ Φίλωνος 41. Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Γεν. Διευθύνσει Ἀπελοῦ 1, παρὰ τῷ Γραφεῖῳ Α. Ρέντα, πλατεία Ὀμονοίας, παρὰ τῷ γραφεῖῳ Γκιόλιαν, πλατεία Συντάγματος, κχι τῷ γραφεῖῳ Κοῖκ, πλατεία Συντάγματος.